

свѣтковица, която свѣтнѣхъ отъ Везувій, показа бѣгающія светотатецъ жрець на очитѣ на Бурба, който все още стоеше на прага безъ да мръдне на нѣкъдѣ. Гладіаторътъ ся насърчи като го видѣ и приготвеше са да иде подирѣ му, но огненъ дъждъ отъ пепель ся изсипа прѣдъ нозѣтъ му, и той можѣ да ся завърне. Нощъ най-мрачна го подири въ стаята, когато вънъ още по-гастъ и по-буинѣ пепель отъ сажды наводняваше вече прибѣжището му отъ всякъдѣ, и пары отровны и нечисты заражавахъ вене атмосфератъ. И неможеше клетникътъ нито душѣ да поема! страхъ и отчаяніе го принуждавахъ изново да бѣга, но пепельтъ бѣ запушилъ вече входътъ на вратата, и той едва що си насочи крака, и го дръпна назадъ отъ нажежената лава. И накъдѣ да бѣга? не ся надѣеше че ще може живѣ да прѣскочи онѣзи огняна прѣграда, а пѣкъ и да можеше да извърши това той ставаше малодушенъ и настрѣхваше като размыслише за прѣминуваніето си.

— По-изгодно е, помисли си, да останѣ въ тѣзи стая, дѣто ще ся прѣдпазя поне отъ тѣзи задушливы испаренія на дъжда.

Сѣднѣхъ и скѣрпаше зжбы, но атмосферата вънъ, обременявана еше по-вече отъ испареніята, махлуваше вече ядовита въ прибѣжището на Бурба, който неможаше вече да трае. Като възви очи да изгледа около си, видѣ една и отъ двѣтъ страны остра сѣкыра отъ жертвенника, който може бы нѣкой жрець да бѣ ѣк оставилъ тамъ, зема ѣк и съ силата на исполнскытъ си мышцы ѣмчеше ся да провали стѣната, за да отвори другъ, по-добъръ пѣтъ.

Между това улицитѣ на Помпея опустявахъ, и множеството ставаше по-рѣдко, понеже ся прѣскаше и сѣки търсеше прибѣжище, а пепельтъ са сгъстяваше еше по-вече и покрываше по нискытъ мѣста на града, но пакъ тукъ тамъ са чуеше топотътъ на бѣгающитѣ, които съ припазаніе опытвахъ пѣтищата, блѣдытъ и смутенытъ имъ лица са виждахъ испрѣдъ синкавото сіяніе на свѣтковицытъ, или испрѣдъ мъждивытъ машалы, съ които бѣгающитѣ освѣтлявахъ шествѣето си, но на сѣка минута валеше пепельтъ и врѣлата вода, или бурны духанія, които не са знаеха отъ дѣ излѣзвахъ и прѣставашъ на частъ по подирѣ мивута пакъ нахлуваха, изгасяха онѣзи мъжделивы свѣтила, а въ сѣшото врѣме и надеждата за животъ на онѣзи които бѣхъ снабдени съ тѣхъ.

Не по-малко смутенъ и растреперанъ на този часъ Клодій вѣрвеше прѣзъ улицата която водеше къмъ портитѣ на Херкуланъ.

— Ако случа да излѣза на полето, мислеше си той, безъ друго